

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการ
ความร่วมมือทางวิชาการวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย
คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้า
ต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2552
AN ERROR ANALYSIS OF THAI WRITING OF THIRD YEAR THAI-MAJOR
EXCHANGE STUDENTS FROM DEPARTMENT OF ASIAN LANGUAGES AND
CULTURE, GUANGDONG UNIVERSITY OF FOREIGN STUDIES IN 2009

จินตนา พุทรมตะ
Jintana Puttamata

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Department of Thai and Oriental Languages, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง ซึ่งมาเรียนภาษาไทยที่ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 22 คน ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ คือ เรียงความภาษาไทยจำนวน 132 ชิ้นงาน และเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการเขียน ได้แก่ การวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ตำแหน่ง การสะกดการันต์ การใช้คำไม่ถูกต้อง การใช้ประโยค การเว้นวรรคตอน และการเขียน ย่อหน้า ดังนี้

1. การวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง พบว่ามีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การวางรูปสระไม่ถูกต้องตำแหน่ง ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตำแหน่ง และพบน้อยที่สุดคือ การวางทั้งรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตำแหน่ง

2. การสะกดการันต์ พบว่ามีข้อบกพร่อง 5 ลักษณะ เรียงลำดับจากลักษณะที่พบมากไปหาน้อย ได้แก่ การเขียนพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดไม่ถูกต้อง การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง การเขียนสระไม่ถูกต้อง การเขียนวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง และการเขียนการันต์ไม่ถูกต้อง

3. การใช้คำไม่ถูกต้อง พบว่ามีข้อบกพร่อง 7 ลักษณะ เรียงลำดับจากลักษณะที่พบมากไปหาน้อยคือ การใช้คำไม่ถูกต้องในลักษณะอื่นๆ ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง การใช้คำนามไม่ถูกต้อง การใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้อง การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง การใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง และการใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง

4. การใช้ประโยคไม่ถูกต้อง พบว่ามีข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำเกินในประโยค ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้รูปประโยคสำนวนภาษาต่างประเทศ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค และพบน้อยที่สุดคือ การลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง

5. การเว้นวรรคตอน และการเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้อง พบว่ามีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ไม่ถูกต้องซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง และพบน้อยที่สุดคือ การเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการนำผลการวิจัยไปพัฒนาการเขียนของนักศึกษา และเพื่อให้นักศึกษาสามารถเขียนวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาเมื่อกลับไปศึกษาต่อที่ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง

คำสำคัญ: ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย, มหาวิทยาลัยกวางตุ้ง

Abstract

This research aimed to study errors in Thai writing of Third Year Thai-major Exchange Students from Department of Asian Languages and Culture, Guangdong University of Foreign Studies, People's Republic of China. The subjects of this study were 22 exchange students who had studied Thai at the Department of Thai and Eastern Languages, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University in the second semester of the academic year 2009. Data for the error analysis were gathered from 132 pieces of Thai composition and the detailed research data would be shown in descriptive analysis format.

The research showed that those students have problems in the following five areas:

1. Positions of Vowels and Tone Mark. Three types of mistakes were found. Displacement of vowel position only was most often found and it was followed by the tone mark displacement. Displacement of both vowel and tone marks was least commonly found.

2. Application of Silent Mark. Five types of common mistakes found in the use of silent mark (aka Ka-Ran in Thai) were listed in order of frequency: misuse of first character, misuse of last character, vowel misusage, tone mark misusage, and silent mark misusage.

3. Word Choice. Seven types of common mistakes found in word choice were listed in order of frequency: miscellaneous misusage, verb misusage, noun misusage, adjective misusage, preposition misusage, classifier misusage and conjunction misusage.

4. Sentence Formation. Four types of mistakes often found in sentence formation were listed in order of frequency: redundant words in sentence, foreign language-influenced sentence formation, lack of important words in sentence, and words ordering

5. Space and Paragraph. Three types of mistakes in space and paragraph were listed in order of frequency: hyphen misusage, spacing misusage, and incorrect paragraphing.

Researcher would apply the research result to improve students' writing skills so that they could proficiently write their research paper when they go back to study in their Thai-Major in the Department of Asian Languages and Culture, Guangdong University of Foreign Studies, People's Republic of China.

Keywords: An Error Analysis of Thai Writing, Guangdong University

บทนำ

มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีนได้เปิดสอนวิชาเอกภาษาไทยให้แก่นักศึกษาเป็นเวลากว่า 40 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและคุณธรรม มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน การเขียนและการแปลอย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบ การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม ขนบประเพณี วัฒนธรรมของประเทศไทยเป็นอย่างดี พร้อมกับมีความรู้ทางสาขาวิชาเลือกที่เกี่ยวข้อง อาทิ กฎหมาย การค้าต่างประเทศ การเงิน การบริหาร นิเทศศาสตร์ การท่องเที่ยว ฯลฯ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพในสายงานต่างๆ อาทิ นักการทูต อาจารย์ ผู้ประกอบการท่องเที่ยว นักวิจัย เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ ล่าม นักแปล ฯลฯ ตลอดเวลา ภาควิชาภาษาไทยได้มีการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ได้พัฒนาหลักสูตร จนเป็นที่ยอมรับในวงการศึกษาภาษาไทยภายในประเทศจีน และบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาก็ได้รับความนิยม ความชื่นชม จากหน่วยงานต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ ว่านักศึกษามีคุณภาพ อันเป็นผลมาจากการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นเฉพาะทักษะการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เนื้อหาส่วนใหญ่ในแบบเรียนจะให้ความสำคัญแก่เรื่อง คำ โครงสร้าง

ประโยค คำศัพท์ บทอ่าน และหลักภาษา นักศึกษามีโอกาสเลือกวิชาเรียนน้อยมากเพราะต้องเรียนตามแผนที่ภาควิชาจัดให้ จึงทำให้นักศึกษามีความเป็นเลิศทางทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาไทย สำหรับการเรียน การสอนในชั้นปีที่ 3 และ 4 จะเน้นการอ่าน การเขียนและการแปลเป็นสิ่งสำคัญ และเสริมความสามารถในการประยุกต์การใช้ภาษา [1]

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามากกว่า 2,000 คน ซึ่งแต่ละคนได้ใช้วิชาภาษาไทยไปประกอบอาชีพ เช่น เป็นเจ้าหน้าที่ในสถานทูตจีนประจำประเทศไทย เป็นเจ้าหน้าที่ในสถานกงสุลไทยทั่วประเทศจีน อาทิ กรุงปักกิ่ง นครเซี่ยงไฮ้ เป็นต้น เป็นมัคคุเทศก์นำเที่ยวประเทศจีนให้แก่คนไทย เป็นนักเขียนอิสระ เป็นครูอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษา และเป็นพนักงานในบริษัทไทย ที่ไปลงทุนในประเทศจีนและในประเทศไทย ฯลฯ แต่แต่ละปีการศึกษาระดับปริญญาตรีภาษาไทยจะรับนักศึกษาเข้าเรียนประมาณปีละ 25-30 คน

หลักสูตรของภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ประกอบด้วยรายวิชาพื้นฐานที่สอนปีหนึ่ง ซึ่งหัวหน้าภาควิชาภาษาไทย (รองศาสตราจารย์ หลอ อี้หยวน) ได้ให้สัมภาษณ์แก่ผู้วิจัย เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2552 ว่า “การเรียนพื้นฐานวิชาภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะนักศึกษาปี 1 ไม่มีความรู้ภาษาไทย ดังนั้นการเริ่มสอนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เพื่อให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

จึงต้องใช้เวลามากกว่าสามเดือน หรือเกือบ 1 ภาคเรียน ทั้งนี้เพื่อนักศึกษาจะได้ออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจน”
รายวิชาการเขียนระดับพื้นฐานซึ่งจะเริ่มเรียนด้วยการฝึกการเขียนพยัญชนะทั้ง 44 ตัว สระ และวรรณยุกต์ เน้นในเรื่องการเขียนที่ถูกต้องตามอักขรวิธี คือ การเขียนพยัญชนะที่มีหัว มีหาง การวางตำแหน่งของรูปสระ การวางตำแหน่งของรูปวรรณยุกต์ และเมื่อเรียนในระดับปี 2 จะเรียนที่ยากขึ้นคือ การวางตำแหน่งคำขยาย การใช้คำเชื่อมต่างๆ ทั้งคำบุพบทและคำสันธาน และการวางตำแหน่งคำในประโยค ความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ฝึกการเขียนอนุเจทหรือย่อหน้าสั้นๆ ฝึกการเขียนจดหมาย จนกระทั่งถึงปีที่ 4 นักศึกษาต้องเขียนวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทย เพื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี

อย่างไรก็ตามการฝึกเขียนประโยคชนิดต่างๆ ของนักศึกษาจะมีปัญหาเพราะภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกันในเรื่องของโครงสร้างประโยค เช่น อาจารย์แล้วไปไหนมาคะ หนูไปอยากมากคะ เป็นต้น นอกจากนี้ในเบื้องต้นยังพบว่ามีการเขียนไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี เช่น การสะกดคำ การวางรูปสระ และรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

จากปัญหาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง ประกอบกับปีการศึกษา 2552 นักศึกษาได้มาเรียนภาษาไทยที่ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นเวลา 1 ภาคเรียน ตามสัญญาความร่วมมือทางวิชาการ จึงเป็นโอกาสดีที่จะศึกษาข้อบกพร่องดังกล่าว ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อการเรียนภาษาไทยของนักศึกษา เป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนเขียนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน

ความสำคัญของงานวิจัย

เป็นแนวทางสำคัญในการสอนการเขียนภาษาไทยสำหรับครูอาจารย์ทั่วไปที่สอนการเขียนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวจีน และชาวต่างประเทศ อีกทั้งเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียน แบบฝึกการเขียนให้แก่ผู้เรียนชาวจีน หรือชาวต่างประเทศที่เรียนการเขียนภาษาไทย

อุปกรณ์และวิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ในปีการศึกษา 2552 ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย
  - 1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาต่างประเทศ
2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากการเขียนเรียงความของนักศึกษาจำนวน 132 ชิ้น ในคาบเรียนรายวิชา 333 (ปัญหาการใช้ภาษาไทย) ใช้เวลาสัปดาห์ละ 2 คาบเรียน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเรียงความของนักศึกษา 22 คน ดังนี้
  - 2.1 ตรวจสอบข้อบกพร่องในการเขียนแต่ละด้านและจัดหมวดหมู่ ดังนี้ การวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตำแหน่ง การสะกดการันต์ การใช้คำไม่ถูกต้อง การใช้ประโยค การเว้นวรรคตอน และการเขียนย่อหน้า
  - 2.2 ส่งการวิเคราะห์ข้อมูลให้ผู้เชี่ยวชาญ (อาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร) ตรวจสอบ และตรวจความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูล ครั้งที่ 1

2.3 ส่งงานแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
ความถูกต้อง หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้แก้ไขครั้งที่ 1 แล้ว

2.4 คำนวณหาค่าร้อยละของข้อบกพร่อง
ที่จัดหมวดหมู่แล้ว

3. นำเสนองานวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์
ขอบเขตของงานวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษา
วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย
คณะภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้า
ต่างประเทศ กวางตุ้ง ที่มาเรียนภาษาไทยที่ภาควิชา
ภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ตามสัญญาความ
ร่วมมือทางวิชาการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552
จำนวน 22 คน ข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ เรียงความ
ภาษาไทยจำนวน 132 ชิ้นงาน

2. ผู้วิจัยศึกษาข้อบกพร่องในการเขียน
ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างในเรื่องการเขียนให้ถูกต้อง
ตามอักขรวิธี การใช้คำ และโครงสร้างประโยค

ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อบกพร่องใน
การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาแลกเปลี่ยนวิชาเอก
ภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ
กวางตุ้ง พ.ศ. 2552” ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์
ข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาในด้านต่าง ๆ
ได้แก่

1. การวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูก
ตำแหน่ง

2. การสะกดการันต์

3. การใช้คำไม่ถูกต้อง

4. การใช้ประโยค

5. การเว้นวรรคตอน และการเขียนย่อหน้า
เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน
ที่ปรากฏในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์จากตำรา

และหนังสือดังต่อไปนี้

1. หลักภาษาไทย ของพระยาอุปทิศศิลปสาร

2. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.
2552

3. ไวยากรณ์ไทย ของนววรรณ พันธุเมธา

จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน
ภาษาไทย ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3
ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาและการค้า
ต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้วิจัย
สามารถอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ได้ดังนี้ คือ การ
เขียนวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกตำแหน่งนั้น
มีจำนวนทั้งสิ้น 122 ครั้ง และจากการตั้งข้อสังเกต
ของผู้วิจัยและการสัมภาษณ์นักศึกษาทั้ง 22 คน
ให้เหตุผลว่าเกิดจากการที่นักศึกษาไม่ให้ความสำคัญ
ต่อการวางตำแหน่งรูปสระและรูปวรรณยุกต์ หรือเกิด
จากความคิดที่ว่าไม่ว่าจะวางรูปสระหรือรูปวรรณยุกต์
ในตำแหน่งใดก็สามารถอ่านได้ถูกต้อง นอกจากนี้
ยังพบว่ามีข้อบกพร่องในเรื่อง การสะกดการันต์
การใช้คำไม่ถูกต้อง การใช้ประโยค การเว้นวรรคตอน
และการเขียนย่อหน้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ
ชนิกา คำพุ่ม [2] ที่ได้ศึกษาข้อบกพร่องเรื่องการใช้
ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนวิชาเอกภาษาไทย
ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูชานาน สาธารณรัฐ
ประชาชนจีน ชั้นปีที่ 4 จำนวน 23 คน ว่ามีข้อบกพร่อง
ในการเขียนเรื่องพยัญชนะต้น พยัญชนะท้ายคำ
การเขียนประโยคโดยใช้คำไม่ถูกต้องทั้งความหมาย
และหน้าที่ของคำและการเรียงคำในประโยค

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าสาเหตุข้อบกพร่อง
เหล่านี้เกิดจากการเขียนคำที่ถ่ายจากการออกเสียง
ของนักศึกษาจึงทำให้เขียนสระเสียงสั้นเสียงยาว
สับสน ทำให้เกิดการสับสนในการใช้รูปวรรณยุกต์
จากรูปวรรณยุกต์เอกเป็นรูปวรรณยุกต์โท เกิดจาก
การจำสับสนเรื่องการใช้ตัวสะกดและตัวการันต์ หรือ
เกิดจากความผิดพลาดเนื่องจากอุบัติเหตุในการเขียน
ซึ่ง Brown, H. Douglas [3] กล่าวว่า ความผิดนี้

สามารถแก้ไขได้ ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นสอดคล้องและพบวิธีการแก้ไขความบกพร่องในเรื่องนี้คือ การให้นักศึกษาเขียนแก้คำผิดมาครั้ง และการเข้มงวดต่อการวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์จะช่วยแก้ไขปัญหานี้ได้ อีกทั้งยังได้ฝึกหัดคัดลายมือของนักศึกษาอีกด้วย อีกประการหนึ่งผู้วิจัยพบว่าข้อบกพร่องการเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องนั้นเกิดจากการไม่คุ้นเคยกับรูปวรรณยุกต์ในภาษาไทย ซึ่งมีทั้งที่เขียนตรงกันทั้งรูปวรรณยุกต์และเสียงวรรณยุกต์ และคำที่เสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ ซึ่งสอดคล้องกับกำชัย ทองหล่อ [4] กล่าวว่า “อักษรสูงกับอักษรกลางมีเสียงตรงกับรูปวรรณยุกต์เสมอ แต่อักษรต่ำจะมีเสียงสูงกว่ารูปวรรณยุกต์ 1 ขึ้นเว้นไว้แต่วรรณยุกต์จัตวา ซึ่งเสียงคงเป็นจัตวาตามรูปวรรณยุกต์ เพราะไม่มีเสียงใดสูงกว่านั้นอีก” และประพิณ มโนมัยวิบูลย์ [5] กล่าวไวยการณภาษาจีนกลางเรื่องวรรณยุกต์ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเขียนคำของนักศึกษาชาวจีนว่า “เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางมี 4 เสียง หากเทียบกับวรรณยุกต์ในไทยแล้วมีเพียงเสียงเดียวเท่านั้นที่เหมือนกับเสียงวรรณยุกต์ไทย นั่นคือเสียงหนึ่ง (-) ของภาษาจีนกลางเหมือนกับเสียงตรีในภาษาไทย”

สรุปและอภิปรายผล

หากอภิปรายตามตารางที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ไว้ในบทที่ 3 ของงานวิจัยฉบับสมบูรณ์นั้น สามารถสรุปได้ดังนี้ นักศึกษามีข้อบกพร่องในเรื่องการวางรูปสระไม่ถูกตำแหน่งพบมากที่สุดคิดเป็นจำนวนครั้งได้ 53 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 43.44 ข้อบกพร่องรองลงมาคือ การวางทั้งรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกตำแหน่งจำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.33 และพบน้อยที่สุดคือ การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกตำแหน่งจำนวน 32 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 26.23 นอกจากนี้ยังพบว่า มีการเขียนเพิ่มรูปสระ และตัดรูปสระซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจาก

ลักษณะการประสมคำคำในภาษาไทย ซึ่งสระในภาษาไทยเมื่อมีตัวสะกด รูปสระจะเปลี่ยนแปลง เช่น สระ -ะ เมื่อมีตัวสะกดจะลดรูปวิสรรชนีย์ และเพิ่มไม้ไต่คู้ หรือการใช้สระเกิน คือ อ่า ไอ โอ เออ

นักศึกษาจะจำไม่ได้ว่าคำใดควรใช้สระเกินตัวใด วิธีการแก้ไข ผู้วิจัยใช้การท่องจำคำประพันธ์การใช้ ไอ ให้นักศึกษาได้จำและเขียน เริ่มจาก

ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่	ให้สะใภ้ใช้คล้องคอ
ไฝไฉเอาใส่ห่อ	มิหลงใหลใครขอดู
จะใคร่ลงเรือใบ	ดูน้ำใสและปลาปู
สิ่งใดอยู่ในตู้	มิใช่อยู่ในตู้ตั้งเตียง
บ้าไปถือโยบัว	หูดามัวมาใกล้เคียง
เล่าท่องอย่าละเลียง	ยี่สิบม้วนจำจงดี

ส่วนสระเกินตัวอื่นหากนักศึกษาเขียนคำใดไม่ถูกต้องผู้วิจัยให้แก้ไขใหม่หลายๆ ครั้ง และหากผิดซ้ำคำเดิมก็จะเพิ่มจำนวนคำที่แก้ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาใส่ใจและตั้งใจเมื่อจะเขียนสะกดคำใด

การเขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องมากที่สุดในเรื่องของการเขียนพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดไม่ถูกต้อง จำนวน 135 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27 ข้อบกพร่องดังกล่าวผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าเกิดจากตัวสะกดมาตราบางมาตรามีตัวสะกดมากทำให้นักศึกษายากที่จะจดจำ เช่น มาตราตัวสะกดแม่กด ซึ่งสามารถใช้พยัญชนะท้ายคำได้ดังนี้ คือ ด จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ฐ ศ ษ ส คำใดใช้พยัญชนะท้ายตัวใดนักศึกษาก็จำไม่ได้ ดังนั้นนักศึกษาจึงใช้พยัญชนะที่ออกเสียงตรงตามมาตราตัวสะกดคือ ตัว ด บางครั้งสับสนกับการใช้การันต์ ดังนั้นก็จะเพิ่มพยัญชนะท้ายคำอีก 1 ตัว อีกข้อหนึ่งคือ ผู้วิจัยมีความเห็นว่านักศึกษาเกิดความสับสนระหว่างเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาแม่กับภาษาไทยซึ่งนักศึกษาเรียนเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มเสียงพยัญชนะนาสิก

การเขียนพยานุเคราะห์ต้นไม่ถูกต้องซึ่งพบเป็นข้อบกพร่องรองลงมา จำนวน 199 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.70 จำแนกเป็นการเขียนพยานุเคราะห์ต้นเดี่ยวไม่ถูกต้อง การเขียนพยานุเคราะห์ต้นควบไม่ถูกต้อง และการเขียนพยานุเคราะห์ต้นที่เป็นอักษรนำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่า ข้อบกพร่องในเรื่องที่กล่าวข้างต้นเกิดจากลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มีเสียงพยานุเคราะห์ซ้ำกันหลายเสียง ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนและไม่แน่ใจว่าจะใช้พยานุเคราะห์ตัวใดที่ถูกต้อง รวมถึงการเลือกใช้พยานุเคราะห์คำ

การใช้คำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่า มีข้อบกพร่องจำนวนทั้งสิ้น 357 ครั้ง จำแนกเป็น การใช้คำไม่ถูกต้องในลักษณะอื่นๆ จำนวน 154 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.14 เช่น การใช้คำว่า “การ” และ “ความ” ไม่ถูกต้อง การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การใช้คำภาษาพูดแทนภาษาเขียน ซึ่งจำแนกย่อยเป็นการใช้คำสรรพนาม การใช้คำเสริม การใช้คำลงท้ายประโยค และการใช้คำภาษาพูด ฯลฯ การใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง จำนวน 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.77 การใช้คำนามไม่ถูกต้อง จำนวน 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.60 การใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้อง จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.70 การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง จำนวน 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.12 การใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.64 และการใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 5.07 ข้อบกพร่องข้างต้นที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์นั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฟาน จองบิณฑ์ [6] ที่ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม พบว่า นักศึกษาเวียดนามไม่เข้าใจหลักการใช้คำในภาษาไทย จึงทำให้ใช้ไวยากรณ์ไทยไม่ถูกต้อง

การใช้ประโยคไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่อง จำนวนทั้งสิ้น 199 ครั้ง จำแนกเป็นการใช้คำเกินในประโยคจำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.67 การใช้รูปประโยคสำนวนภาษาต่างประเทศ

จำนวน 53 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.63 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค จำนวน 47 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.61 และการลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.10 ข้อบกพร่องดังกล่าว ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า นักศึกษายังขาดความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ไทย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวางลำดับคำในตำแหน่งต่างๆ ของประโยค รวมทั้งส่วนขยาย นอกจากนี้ยังเกิดจากลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่มีคำใช้มากมายและหลากหลาย แต่ละคำอาจมีความหมายเหมือนกัน ความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่สามารถใช้แทนกันได้ทั้งหมด หากต้องใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทของการใช้ภาษาไทย

แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องข้างต้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า นักศึกษาต้องฝึกฝนและต้องศึกษาเรียนรู้วงศัพท์เฉพาะตนให้มากที่สุด อ่านหนังสือหรือตำราหลักภาษาไทยให้มากหลายเล่ม และพยายามฝึกเขียนโดยเริ่มจากการเขียนง่ายๆ เป็นประโยคสั้นๆ เป็นข้อความสั้นๆ จนคล่องแล้วจึงพัฒนาการใช้คำในประโยคจนเกิดความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย

การเว้นวรรคตอน การเขียนย่อหน้า และการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีความบกพร่องจำนวนทั้งสิ้น 96 ครั้ง จำแนกเป็น การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง และการเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้อง จำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.26 ข้อบกพร่องดังกล่าวผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า เกิดจากนักศึกษายังไม่เข้าใจการเขียนอนุแนท รวมทั้งการเว้นวรรคตอนในประโยค ส่วนข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ไม่ถูกต้อง จำนวน 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 ผู้วิจัยวิเคราะห์แล้วพบว่า ข้อบกพร่องที่พบนี้ แม้นักศึกษาจะทราบว่าเครื่องหมายยัติภังค์ใช้ในการแบ่งคำหรือตัดคำ แต่นักศึกษายังไม่เข้าใจหลักการแบ่งคำ ว่าควรแบ่งหรือตัดคำอย่างไรจึงถูกต้อง อีกประการหนึ่งคือ ลักษณะการเขียนประโยคในภาษาไทยจะเขียนติดกัน ซึ่งต่างจากการเขียนประโยคในภาษาจีนที่เขียนแยกคำเป็นคำๆ จึงทำให้

นักศึกษาไม่เข้าใจวิธีการเขียนและการใช้เครื่องหมาย
ในภาษาไทย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะของงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยขอ
เสนอแนะให้ผู้สนใจวิจัยได้ศึกษาข้อบกพร่องในการ
เขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาติอื่น เช่น นักศึกษา

เกาหลี นักศึกษาต่างชาติจากชาติอื่นๆ ที่มาศึกษา
ในสถาบันศึกษาของไทยทั้งในระดับโรงเรียนและ
ระดับอุดมศึกษา เพื่อศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่อง
และนำผลการวิจัยไปสร้างแบบเรียนการเขียนภาษาไทย
สำหรับนักศึกษาต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ

เอกสารอ้างอิง

- [1] หล่อ อี้หยวน. (2552, 4 ธันวาคม). สัมภาษณ์โดย จินตนา พุทธเมตตา, ที่ ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัย
ภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน.
- [2] ชนิกา คำพุ่ม. (2545). *การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบัน
ชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- [3] Brown, H. Douglas. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching*. 4th ed.
New York: Addison Wesley Longman.
- [4] กำชัย ทองหล่อ. (2537). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.
- [5] ประพิน มโนมัยวิบูลย์. (2545). *ไวยากรณ์จีนกลาง*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [6] ฟาน จองบินห์. (2552). *การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม*. สารนิพนธ์
ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.